

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Gheluța Gheorghe xxxx, născut la xx xx xxxx, originar și domiciliat xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.03.2019 – 12.07.2019;

Instanța de apel: 15.07.2019 – 19.11.2019;

Instanța de recurs: 02.03.2020 – 09.09.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 12 iulie 2019, adoptată în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Gheluța Gheorghe a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, la pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității – 120 ore.

S-a dispus încasarea de la Gheluța Gheorghe în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 640 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Gheluța Gheorghe, la 11 decembrie 2018, ora 22.00, aflându-se în stradă, în apropierea domiciliului comun din s. xxxx r-nul xxxx, împreună cu concubina, Bețco Marina, care în corespundere cu prevederile art.133/1 Cod penal, este membru de familie, fiind în stare de ebrietate, ca urmare a unui conflict, în mod intenționat dându-și seama de caracterul acțiunilor sale prejudiciabile,

urmărind scopul aplicării violenței fizice, i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii în regiunea capului, cauzându-i conform raportului de constatare din 25.01.2019 nr 201909D002, leziuni corporale ușoare sub formă de plagă contuză în regiunea piloasă a capului, multiple echimoze și escoriații în regiunea feței, hematoame subcutanate.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia în partea pedepsei stabilite inculpatului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care lui Gheluța Gheorghe să-i fie numită o pedeapsă mai aspră, sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a invocat, că pedeapsa aplicată este prea blândă, considerând că această soluție este una greșită și care nu corespunde scopului pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului.

Astfel, la individualizarea pedepsei instanța nu a luat în considerație că, a fost stabilită ca circumstanță agravantă: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare.

Acuzatorul consideră că pedeapsa stabilită inculpatului este vădit neproportională celor comise și urmările produse, aplicată cu abatere de la criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art.75 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2019, a fost respins apelul declarat, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a consemnat că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței. Concluzia primei instanței privind calificarea infracțiunii este corectă, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal. Totodată, instanța de apel a reținut că sentința se contestă în partea stabilirii pedepsei, însă temeii pentru a interveni în această parte în hotărârea apelată, instanța nu a stabilit relevând în acest sens următoarele.

La individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, ce se califică ca infracțiune mai puțin gravă, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care anterior a fost atras la răspundere penală pentru infracțiuni similare, circumstanței atenuante - recunoașterea vinovăției, exprimată prin cerere scrisă, a ținut cont de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către inculpat.

Instanța de apel a notat că, nu se constată vre-un temeii pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința inculpatului Gheluța Gheorghe, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin stabilirea unei pedepse fără izolarea acestuia de societate, iar pedeapsa pentru fapta comisă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în conformitate cu prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, stabilită aproape de limita maximă a sancțiunii normei penale prevăzută de art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art.61 Cod penal de restabilire a echității sociale. Or, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în

așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și de evitarea pe viitor a săvârșirii unor noi fapte infracționale.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de apel a considerat că pedeapsa în formă de muncă neremunerată în folosul comunității, o să convingă inculpatul de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar careva temeiori de a casa sentința primei instanțe, sub aspectul individualizării pedepsei penale, nu au fost stabilite.

6. Ne fiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, procurorul a declarat recurs ordinar, indicând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, concretizând că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, astfel încât s-a aplicat pedeapsa individualizată contrar prevederilor legale, fapt ce denotă că soluția adoptată este una vădit neîntemeiată, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de către acuzatorul de stat în apelul declarat.

În susținerea solicitării sale, recurentul a invocat că pedeapsa stabilită inculpatului nu va duce la atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea acestuia în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept și nici nu va constitui o avertizare publică pentru alte persoane predispuse de a-și însuși comportamente similare celui manifestat de către inculpat.

Prin urmare, procurorul consideră că concluziile instanțelor de fond, la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului sunt greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiul individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din sumarul recursului examinat, Colegiul penal atestă, că de fapt partea acuzării este de acord cu starea de fapt reținută de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate, însă dezacordul acestuia cu decizia instanței de apel se focusează pe motivarea insuficientă a individualizării pedepsei penale, considerând că instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă prea blândă, fără o argumentare justificată.

Verificând materialele cauzei, în raport cu alegațiile procurorului, instanța de recurs ajunge la concluzia că cele invocate de recurent, nu și-au găsit confirmarea, iar soluțiile adoptate pe marginea acestei spețe atât de către instanța de fond, cât și de cea de apel, sunt legale, întemeiate și urmează a fi menținute integral.

Tot aici se menționează că examinând apelul declarat de către procuror, instanța de apel a respins ca nefondate criticele apelantului, și având în vedere că motive similare sunt invocate și în recursul ordinar, Colegiul penal consideră că soluția instanțelor de fond privitor la

individualizarea pedepsei în privința inculpatului, este legală, întemeiată și urmează a fi menținută.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative, fără a-și argumenta motivul invocat, ceea ce duce și la respingerea acestui argument.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel a dat răspuns la toate cele invocate de partea acuzării în vederea motivării soluției de respingere a apelului declarat de procuror. În acest sens, se apreciază că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului procurorului.

Instanța de recurs reține că, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal.

La soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, nu sau admis careva erori, iar o pedeapsă orientată spre o limită aproape de cea minimă este aptă să atingă scopul preventiv și educativ al pedepsei, pedeapsă pe care instanța o găsește proporțională cu împrejurările și gravitatea infracțiunilor comise.

Conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Colegiul penal consideră că argumentele punctate în cererea de recurs nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanțele ierarhic inferioare și-au motivat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă proporțională faptei comise.

La caz, nu se constată vreun temei pentru modificarea pedepsei în privința inculpatului Gheluța Gheorghe, iar pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, așa cum a fost stabilită de către prima instanță și menținută de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art.61 alin.(2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Rezumând cele expuse, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de procuror și prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, argumentele din recursul procurorului fiind vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe *Gheluța Gheorghe xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 08 octombrie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac